

Jiří Weigl: K novému migračnímu plánu evropské komise

- CZ24 News | 2. října 2020

EU: Před jakoukoliv věcnou debatou nového migračního projektu Evropské komise, který byl minulý týden zveřejněn, je nezbytné říci, že společnou migrační politiku nemohou mít země, respektive politické síly v jejich čele, jejichž cíle, zájmy a ideologie se v otázce migrace zásadně liší. A to je právě situace dnešní Evropské unie a jejích členských států.

V západní části EU má určující vliv moderní levice a její představy o potřebnosti a prospěšnosti masové migrace pro budoucnost Evropy a evropské integrace. Tato levice spolu s nadnárodními bruselskými byrokratickými strukturami nenávidí tradiční Evropu s jejími národy a národními státy, které se nechtějí nechat glajchšaltovat, trvají na své identitě a rozdílnosti a jsou tak překážkou velkým idejím o sjednocení kontinentu a globálním vládnutí. Masová migrace je pro ně šancí, jak tuto starou Evropu rozbít a zničit. Země jako Belgie, Francie, Německo či Švédsko rychle směřují k multietnickým společnostem, v nichž přistěhovalci budou mít během pár generací většinu. Totéž plánují pro celý kontinent. Problémem je pouze správná taktika, jak tyto plány prosadit proti vůli těch, kteří je odmítají.

Masy obyvatelstva postkomunistických zemí takovou budoucnost nechtějí. Mají tragickou zkušenost s jinou podobnou extrémní levicovou utopií, mají dost chimér o spravedlivém novém světě a ničení toho normálního, známého starého. Do EU vstupovaly poháněny sny o zlepšení svého materiálního blahobytu, nikoliv blouzněním o spásu světa, za níž je třeba se znovu obětovat. Vidí, jaké skutečné dopady přináší masová migrace z nekompatibilních civilizačních okruhů na evropském západě. Sami se pokládají spíše za oběti a nesdílejí pocitu viny za bílou barvu pleti a kolonialismus, v nichž se masochisticky zmítají západní elity. Již měly příležitost poznat pokrytectví západních

politiků, jejich dvojí hru, kterou se slabšími partnery hrají, a tuší skryté cíle, o nichž se diskuse na Evropských radách nevede.

Je naprostou iluzí, že by se v této situaci mohlo podařit vypracovat společný postoj vůči masové migraci, který by vyhovoval jak levičáckým aktivistům a jejich politickým ochráncům, tak vládám a obyvatelstvu postkomunistických zemí.

Současná nejasná situace je výsledkem falešné pokrytecké politiky politického mainstreamu EU, který se formálně tváří, že se snaží masovou migraci omezovat, ve skutečnosti však činí pravý opak. To se ukázalo jasně v horké migrační krizi v roce 2015, na jejíž vyvolání i logistice se evropské politické špičky aktivně podílely a při tom bezostyšně obelhávaly vlastní obyvatelstvo a brutálně zneužívaly jeho altruismus a pocit solidarity. Když jim politická rizika z nekontrolovatelného přílivu orientálních migrantů začala přerůstat přes hlavu, náhle údajně dříve nezastavitelný proud okamžitě stopli.

Přesto nejsou ochotni dopustit skutečnou ochranu hranic EU a zneužívají k tomu manipulaci s mezinárodními pakty o lidských právech a dohody o mezinárodním mořském právu s cílem udržovat stálý migrační proud z Afriky a Blízkého východu do Evropy.

Důkazem je i úloha velkého množství evropských neziskových organizací financovaných z různých evropských nebo národních veřejných zdrojů, jejichž lodě fungují jako pravidelné přepravní linky do jihoevropských přístavů. Jejich aktivisté mají v západoevropských zemích nimbus oficiálních hrdinů a žádné soudy se na ně za jejich formálně protiprávní jednání nezlobí.

V této atmosféře a s těmito lidmi nelze uzavírat žádné rozumné kompromisní dohody o společné evropské migrační politice. Už samotný pokus převést migrační kompetence z národní úrovně do Bruselu je jen metodou, jak překonat tvrdě odmítavý protimigrační postoj zemí V4.

Toto všechno potvrzuje předložený projekt nové společné evropské migrační politiky předložený Evropskou komisí. Jeho zásadní problém vystihl premiér Babiš slovy, že EK chce migraci zvládat, nikoliv zastavit. My ji chceme především zastavit, a poté se když tak možná společně bavít o tom, jak dosavadní důsledky masové migrace zvládnout.

Všechny sliby EK o tom, že povinné přerozdělování by platilo pouze v krizové situaci (ta nastává kdy a kdo to určuje?) a že členská země si formu povinné solidarity může zvolit – buď s dotací migranty přijímat, nebo je bez dotace za své repatriovat – jsou pouze falešnou taktickou hrou. Repatriovat odmítnuté žadatele o azyl není kam, protože lze tvrdit, že všude kromě Evropy jsou ohroženi na zdraví a životě a země jejich původu, pokud jsou vůbec známy, je obvykle nechtějí převzít. Evropská komise se tím ale snaží farizejsky předstírat, že jí jde také o odsun nelegálních migrantů.

Ve skutečnosti tento návrh potvrzuje, že zůstává zachována stará snaha vnutit zemím V4 za každou cenu mimoevropské kolonisty – buď si je převezmou dobrovolně, a k tomu dostanou z Bruselu finanční příspěvek, a nebo nikoliv, a pak si budou muset převzít ty nejproblémovější, kteří azyl na Západě nedostali, a snažit se o nesplnitelné – o jejich odsun v krátké lhůtě. Neuspějí-li, tito problémoví migranti jim zůstanou.

Takový návrh není kompromisem, jak blouzní někteří naši bláhoví novináři či politici, ale drzým a arogantním pokusem uzákonit neomezenou masovou migraci a vnutit nám kolonizaci vlastní země nepřizpůsobivými migranty. O něčem takovém nelze vůbec jednat. Základem jakékoliv smysluplné migrační politiky musí být především přijetí účinných kroků k zásadní ochraně vnějších hranic EU. Nic takového však nikdo nepřipravuje.

Aby byla ochrana hranic EU vůbec možná, bylo by nutné zásadně zrevidovat pakty o lidských právech a mořském právu, protože v době jejich vzniku nikdo nepočítal s fenoménem masové migrace. Jsou proto určeny ochraně práv jednotlivců prchajících před politickým pronásledováním a nepočítají se stěhováním národů hledajících lepší život v bohatých vyspělých zemích. Stejně tak je zcela proti zdravému rozumu dnešní legální zneužívání institutu záchrany třešníků nalodováním tisíců migrantů na plavby neschopná plavidla s tím, že je zákonnou povinností vyspělých zemí si tyto „třešníky“ převzít a starat se o ně.

Evropské hranice však nikdo kromě zemí V4 z výše uvedených příčin vážně chránit nechce. Přijetí jakéhokoli společného migračního mechanismu znamená automatické snížení odpovědnosti středomořských zemí za ochranu vlastních hranic a posílení jejich pochopitelného zájmu přehodit řešení nepříjemného a nevďčného problému masové migrace na ostatní členské země. Pouze tehdy, pokud by neměli šanci poslat migranty ze svého území dál do Evropy, by se vážně snažily své, a tím i evropské hranice chránit.

Ze všech těchto důvodů je nezbytné všechny snahy o společnou migrační politiku odmítnout. Musí zůstat ve výlučné národní kompetenci a pouze národní státy musejí mít právo určovat, kdo na jejich území může žít. Zásadní omezení masové migrace je nezbytné pro naši budoucnost i pro budoucnost zemí Afriky a Blízkého východu, které přicházejí o své lidské bohatství.

Autor: JIŘÍ WEIGL

Zdroj: <https://pravyprostor.cz>